

dette Forhold. Saa vidt jeg har kunnet skønne, er det Loven af 20. November 1876, der ligger til Grund for Invalideforsørgelsen. Men jeg har ogsaa forstaaet det saaledes, at disse Understøttelser er forhøjede ved senere Love. Naar jeg nu ser paa Lovens § 4, som omhandler de forskellige Afdelinger, hvori Invaliderne kan komme, og hvor Understøttelserne er af forskellig Størrelse, saa forekommer det mig, at den Mand, jeg her taler om, nødvendigt maatte kunne komme i 2den Afdeling: „De, som aldeles eller næsten aldeles have tabt Evnen til at erhverve det fornødne til deres og deres Families Underhold, men som dog ikke behøve daglig Hjælp af andre.“ Det, synes jeg, kunde passe paa den Mand. Og i § 5 staar der, at Invalider, der henhører til 2den Afdeling, faar fra 200 til 440 Kr. Jeg ved ikke rettere, end at disse Summer er forhøjede med 25 pCt. en eller to Gange, men jeg ved ikke, om jeg har ganske Ret heri, og jeg tillader mig at forvente, at den højtærede Finansminister vil udtale sig om dette Forhold.

Jeg vil altsaa bede saavel Udvalget som den højtærede Finansminister om at tage med saa stor Velvillie og Venlighed som muligt paa den Mand, hvis Forhold jeg her har tilladt mig at fremdrage, da jeg tror, der vil ske ham Uret, hvis han ikke faar sin Understøttelse forhøjet.

H. P. Hansen (Randers Amts 1ste Valgkreds): Jeg tillader mig paa Invalidens, fhv. Kontorist Skouboes Vegne at takke Udvalget for den Imødekommen, det har vist ham gennem Henvisningen af hans ved mig indbragte Andragende til velvillig Overvejelse af Finansministeren, og skal føje et Par Bemærkninger til om denne Mands overmaade sørgelige Skæbne. Som nittenaarig Konstabel er han ved en Skydeøvelse blevet berøvet ikke blot begge Hænder, men begge Arme, i alt Fald fra Albuerne, og Synet paa begge Øjne. Han fortalte mig ved et Besøg, jeg for nylig aflagde hos ham, at han derefter i 18 Aar gik hjemme hos sin Moder, bogstavelig talt i ensom Arrest, idet ingen Mennesker besøgte ham og ingen talte til ham. Selv Moderen, for hvem Sønnens Ulykke var blevet en dagligdags Ting, tog sig ikke

synderligt af ham udover at give ham, hvad han skulde have at spise og drikke, samt holde ham ren. Saa kom der, siger han, efter disse 18 Aars Forløb, da jeg kunde regne ud, at Moder, der var gammel, snart maatte dø, en Tid en Ængstelse for Fremtiden over mig, som gjorde, at jeg til Tider var ganske fortvivlet over, hvordan det nu skulde gaa mig Stakkel, naar min Moder døde, ganske blind, som jeg var, og uden Hænder. Paa det Tidspunkt, siger han, fik vi en ny Nabo, som var saa elskværdig at interessere sig en Smule for mig. Han kom undertiden over til mig og talte med mig. Han tog mig ogsaa med ud at spadserere, og paa disse Spadsereture fortalte han mig lidt om det Liv, der rørte sig omkring os. Det gav mig atter Mod paa at leve og Haab om at kunne leve nogenlunde menneskeværdigt, hvis jeg kunde komme ind under Forhold, som, naar min Moder døde, gjorde det muligt for mig at blive passet og plejet, og saa fattede jeg den Beslutning at prøve paa at blive gift. Tænk nu, dette snart fyrretyveaarige Menneske, uden Øjne og Arme, der i Haab om at blive passet som den Stakkel, han var, søgte sig en Kone, fik virkelig ogsaa en overmaade prægtig Kvinde til at passe Huset og senere gifte sig med ham, og de har levet ganske fortræffeligt sammen. Han er saa glad, som et normalt Menneske overhovedet kan være, og han er dog virkelig ikke normal, naar henses til, at han har mistet begge Arme og Synet paa begge Øjne. Men der er Livsfriskhed og Livsglæde over ham, og det er rent ud sagt en Fornøjelse at tale med dette Menneske, som, skønt han i den Virksomhed, som Samfundet i sin Tid anvendte ham i, er ramt af en saa frygtelig Ulykke, at man skulde tro, han fuldstændig var berøvet Evnen til senere at faa nogen Glæde af Livet, dog er i Stand til at tage Livet paa den glade, forhaabningsfulde og tilfredse Maade, han gør det. For os andre, der undertiden kan synes, at Livet er lidt besværligt og vanskeligt, er det overmaade løftende, ja ligefrem styrkende at se, at et Menneske, der er i den Grad mishandlet, dog kan være glad ved Livet, og det er han. Hans eneste Sorg er nu, at han ikke skal kunne give de to Børn, som han og